KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 23. juli 1984

om den britiske regerings støtteprojekt til fordel for en producent af polyestergarn

(Kun den engelske udgave er autentisk)

(84/509/EØF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 93, stk. 2, første afsnit,

efter i overensstemmelse med artikel 93 at have givet de interesserede parter en frist til at fremsætte deres bemærkninger, under henvisning til disse bemærkninger, og

ud fra følgende betragtninger:

I

Ved skrivelse af 30. januar 1984 anmeldte den britiske regering et støtteprojekt, som den havde vedtaget i 1972 og allerede næsten gennemført, og som vedrørte opførelse af et nyt produktionsanlæg for polyestergarn (førorienteret garn) i Stanlay (Co. Durham). Dette garn skulle hovedsagelig anvendes til forsyning af en britisk forarbejdningsvirksomhed, som havde vanskeligt ved at skaffe det pågældende produkt på markederne i Fællesskabet.

Den støtte, det hidtil er vedtaget at yde, andrager 1 171 400 £ , heraf 420 000 £ i form af selektive tilskud i henhold til paragraf 7 i Industry Act af 1972, 158 400 £ i form af uddannelsestilskud i henhold til paragraf 7 i Industrial Development Act af 1982 og 593 000 £ i form af regionaludviklingstilskud i henhold til del II i Industrial Development Act af 1982. Der er allerede ydet støtte på 931 400 £, og investeringsomkostningerne beløber sig til 4,9 mio £.

Som følge af en klage fra en erhvervssammenslutning gjorde Kommissionen allerede ved skrivelse af 5. december 1983, dvs. før ovennævnte anmeldelse, den britiske regering opmærksom på dens forpligtelser i henhold til de regler for støtte til sektoren for syntetiske fibre og syntetisk garn, der blev fastlagt i 1977 og forlænget i 1979, 1981 og 1983, og som tager sigte på dels at undgå, at der ved hjælp af støtte skabes ny kapacitet inden for en industri, som i forvejen er præget af overskudskapacitet, dels at sikre, at enhver form for støtte til denne sektor anmeldes på forhånd.

Kommissionen indledte den 29. februar 1984 proceduren i EØF-traktatens artikel 93, stk. 2, første afsnit, med hensyn til den pågældende støtte og gav ved skrivelse af 8. marts 1984 den britiske regering en frist til at fremsætte sine bemærkninger.

II

Da den britiske regering ved skrivelse af 18. april 1984 fremsatte sine bemærkninger som led i proceduren i artikel 93, stk. 2, gjorde den pågældende, at garn af den kvalitet, som den støttemodtagende virksomhed fremstiller, ikke kunne fås på det europæiske marked i 1981/82, og at de britiske brugere måtte importere det fra tredjelande, f.eks. Mexico, Taiwan og USA. Den britiske regering fremførte desuden, at der ved hjælp af støtten havde kunnet oprettes 60 arbejdspladser i den støttemodtagende virksomhed og opretholdes 75 arbejdspladser i virksomheder i aftagerleddet, i området North West Durham, hvor der er stor arbejdsløshed.

Fire andre medlemsstater end Det forenede Kongerige og 4 sammenslutninger af virksomheder inden for sektoren for syntetiske fibre delte ifølge de bemærkninger, de fremsatte som led i proceduren i traktatens artikel 93, stk. 2, Kommissionens betænkeligheder. De understregede de problemer med hensyn til overskudskapacitet, der gør sig gældende inden for denne delsektor, og de bestræbelser, som europæiske producenter af polyestergarn havde udfoldet før og efter 1982, samt deres nuværende fremgår det, at det polyestergarn, der fremstilles af Stanley-virksomheden, er af en ganske almindelig kvalitet og derfor kan fremstilles af alle europæiske virksomheder, såfremt det efterspørges af betalingsdygtige brugere. Blandt de virksomhedssammenslutninger, der fremsatte deres bemærkninger, gjorde en britisk opmærksom på, at der siden 1977 har været overskydende produktionskapacitet for polyestergarn.

III

Den britiske regering støtte vil kunne påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne og fordreje eller true med at fordreje konkurrencen ved at begunstige den pågældende virksomhed eller dens produktion, jf. traktatens artikel 92, stk. 1.

I henhold til traktatens artikel 92, stk. 1, er støtteforanstaltninger, som modsvarer de deri fastsatte kriterier, principielt uforenelige med fællesmarkedet. I de i artikel 92, stk. 3, fastsatte undtagelser fra samme bestemmelse opstilles en række mål, der i højere grad skal forfølges i Fællesskabets end i støttemodtagerens interesse. Disse undtagelser skal fortolkes snævert i forbindelse med undersøgelsen af enhver regional eller sektorbestemt støtteordning eller at ethvert enkelttilfælde af anvendelse af generelle støtteordninger, og navnlig kan der kun indrømmes undtagelse, når Kommissionen kan fastslå, at de begunstigede virksomheder ikke uden en sådan støtte ville blive foranlediget af markedsforholdene alene til at træffe dispositioner, der kan bidrage til virkeliggørelsen af et af de i undtagelserne omhandlede mål.

Anvendes ovennævnte undtagelsesbestemmelser på støtteforanstaltninger, som ikke indebærer en sådan modydelse, vil det medføre, at visse medlemsstater opnår uberettigede fordele, og at samhandelen mellem medlemsstaterne påvirkes og konkurrencen fordrejes, uden at dette på måde er begrundet i hensynet til Fællesskabets interesse.

Når Kommissionen på grundlag af ovennævnte principper undersøger den konkrete anvendelse af støtteordninger, skal den sikre sig, at der fra den støttemodtagende virksomheds side foreligger en modydelse, der gør støtten berettiget, således at forstå, at støtten er nødvendig for at fremme virkeliggørelsen af et af de i artikel 92, stk. 3, omhandlede mål. Såfremt dette ikke kan påvises, er det klart, at støtten ikke bidrager til virkeliggørelsen af de i undtagelserne omhandlede mål, men blot tjener til forbedring af den pågældende virksomheds finansielle situation.

I det foreliggende tilfælde kan det ikke påvises, at der foreligger en sådan modydelse fra den støttemodtagende virksomheds side.

Den britiske regering har ikke kunnet bevise, og Kommissionen har ikke kunnet konstatere, at den påtænkte støtte opfylder betingelserne for at kunne omfattes af en af undtagelserne i artikel 92, stk. 3.

Hvad angår undtagelsesbestemmelserne i artikel 92, stk. 3, litra a) og c), vedrørende støtte til fremme af udviklingen i visse områder, kan det fastslås, at det område, hvor den støttemodtagende virksomhed er beliggende, med rimelighed ville kunne omfattes af artikel 92, stk. 3, litra c). Opførelsen af et nyt produktionsanlæg inden for en følsom sektor, der er præget af overskudskapacitet, og oprettelsen af 60 arbejdspladser samt opretholdelsen af 75 arbejdspladser i aftagerleddet til dog tilsyneladende ikke kunne medføre en varig forbedring af underbeskæftigelsen i området men derimod forøge de vanskeligheder, der gør sig gældende for andre virksomheder inden for denne sektor i Fællesskabet. På sektorplan vil opførelsen af det nye anlæg derfor have en skadelig virkning. På regionalt plan vil opførelsen af anlægget heller ikke varigt kunne sikre de pågældende arbejdspladser i betragtning af overskudskapaciteten inden for denne delsektor.

Hvad angår undtagelsesbestemmelserne i artikel 92, stk. 3, litra b) , er der intet ved den omhandlede foranstaltning, som tyder på, at der er tale om et projekt af fælleseuropæisk interesse, eller at den vil afhjælpe en alvorlig forstyrrelse af en medlemsstats økonomi, hvilket ville berettige til anvendelse af denne undtagelsesbestemmelse. For det første kan Det forenede Kongeriges sociale og økonomiske problemer, der ganske vist er foruroligende, ikke siges at være langt alvorligere end problemerne i andre af de regioner i Fællesskabet, som denne medlemsstat kan sammenlignes med, samtidig med at der er overhængende fare for, at støtten optrappes, og at enhver form for støtte her i højere grad end andre steder vil påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne. For det andet kan det ikke på grundlag af de foreliggende socio-økonomiske oplysninger for Det forenede Kongerige fastslås, at der er tale om en alvorlig forstyrrelse af dets økonomi i traktatens forstand. Den britiske regerings støtteforanstaltning tager i øvrigt ikke sigte på at afhjælpe en sådan situation.

Støtten kan ikke omfattes af artikel 92, stk. 3, litra c), der vedrører »støtte til fremme af udviklingen af visse erhvervsgrene, når den ikke ændrer samhandelsvilkårene på en måde, der strider mod den fælles interesse.«

Kommissionen har konstateret, at produktionen af polyestergarn inden for Fællesskabet i 1981/82 og på nuværende tidspunkt må betragtes som tilstrækkelig til at dække efterspørgslen, og at opførelse af en fabrik inden for en sektor, der i forvejen er præget af overskudkapacitet, ikke ville bidrage til virkeliggørelsen af et mål i Fællesskabets interesse i en sådan grad, at det berettigede til støtte, og at støtten for øvrigt risikerede at skade andre virksomheder inden for den pågældende sektor i Fællesskabet. De forsyningsvanskeligheder, der gjorde sig gældende for forarbejdningsvirksomheden i aftagerleddet, og som foranledigede de britiske myndigheder til at støtte en garnproducents opførelse af produktionsanlæg, skyldtes ikke mangel på dette garn, hvoraf der tværtimod var overskud på EF-markederne, men den omstændighed, at den forarbejdende virksomhed var insolvent, idet den gik konkurs i 1982 og derpå blev overtaget af den virksomhed, der er genstand for denne beslutning, og som genansatte en del af dens arbejdskraft, nemlig 75 beskæftigede.

Den nuværende overskydende produktionskapacitet for polyestergarn af samtlige kvaliteter tvinger virksomhederne i Fællesskabet til i perioden 1982/85 at foretage en nedskæring på 61 500 tons, efter at der i forvejen er foretaget en nedskæring på ca. 80 000 tons. Virksomhederne inden for den pågældende sektor udnytter kun deres produktionskapacitet 65 til 70 %, hvilket tyder på en urentabel drift af anlæggene. Den støttemodtagende virksomhed udnytter kun ca. 65 % af sin kapacitet.

Det er i Fællesskabets interesse, at der foretages kapacitetsnedskæringer, og det vil derfor være i strid med Fællesskabets interesse og forværre de eksisterende virksomheders overskudsproblemer, at der skabes ny kapacitet ved hjælp af statsstøtte.

Selv i det foreliggende tilfælde, hvor den støttemodtagende virksomhed principielt selv anvender sit produkt, idet den har overtaget en konkursramt forarbejdningsvirksomhed i aftagerleddet, vil støtten være til skade for andre virksomheder i Fællesskabet, der som følge af denne nye kapacitet og det uændrede forbrug må foretage yderligere nedskæringer svarende til den nye kapacitet i Stanley.

Da den britiske regering ikke har anmeldt støtten på forhånd, har Kommissionen ikke kunnet tage stilling til foranstaltningerne, før de blev iværksat, og har først fået kendskab dertil, efter at virksomheden havde fået udbetalt støtte på 931 400 £ i form af tilskud på ca. 19 % af investeringsomkostningerne, der anslås til 4,9 mio £.

I henhold til Industrial Development Act of 1982 må der stadig udbetales støtte (Regional Development Grant) på op til 22 % af virksomhedens udgifter til anskaffelse af udstyr, nye anlæg og bygninger eller til udbetaling af lønninger, men den støtte der er udbetalt eller skal udbetales, må betragtes som investeringsstøtte, der er uforenelig med fællesmarkedet i henhold til artikel 92.

Den støtte, der påtænkes ydet den pågældende virksomhed i henhold til paragraf 7 i Industry Act af 1972 (Selective Grant), paragraf 7 i Industrial Development Act af 1982 (Training Grant), del II i Industrial Development Act af 1982 (Regional Development Grant), og med hensyn til hvilken Kommissionen har indledt proceduren i artikel 93, stk. 2, må derfor ikke ydes, og den støtte, virksomheden hidtil har fået udbetalt, skal inddrages —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Den støtte, som den britiske regering anmeldte ved skrivelse af 30. januar 1984, og som den påtænkte at yde til opførelse af et produktionsanlæg for polyestergarn i Stanley (Co. Durham) i henhold til paragraf 7 i Industry Act af 1972 og i henhold til paragraf 7 og del II i Industrial Development Act af 1982, er uforenelig med fællesmarkedet i henhold til EØF-traktatens artikel 92. Denne støtte må derfor ikke ydes, og desuden skal den allerede ydede støtte inddrages.

Artikel 2

Det forenede Kongerige underretter inden to måneder fra meddelelsen af denne beslutning Kommissionen om de foranstaltninger, som det har truffet for at efterkomme den.

Artikel 3

Denne beslutning er rettet til Det forenede Kongerige.

Udfærdiget i Bruxelles, den 23. juli 1984.

På Kommissionens vegne

Frans ANDRIESSEN

Medlem af Kommissionen